

Cotxes de carrer

Mireu-los allà, tranquils, pacients a qualsevol mirada. Són els cotxes del carrer, humils, ara fregant la vorera dreta, ara l'esquerra.

Amb sigil, aquest matí prou d'hora, els observe i no mai em parlen amb la veu. Travesse llurs cuirasses d'acer i, vençuts, em narren tota mena de converses i silencis.

El meu cor s'estremeix per la mirada escrutadora: crits, mans enlaire, insults, silencis, paraules a cau d'orella, tons agredolços, serenitat, imprecacions, uns ulls que es besen, mans que cusen les vestimentes de l'amor pacient...

Senzills cotxes de carrer que aquest diumenge pregonen i m'apunten bocins de vida autèntica; vida que abilla i despulla els humans, creguts ells de la seua absoluta importància, però tan sols un efímer llambreig.

Així, com aquests cotxes, voldria fer jo amb el regal d'aquesta vida encomanada: amplificar l'experiència quotidiana, treure-li l'escalfor, comprendre en les coses aqueixa oculta humanitat.

Grupeco